

Антъе Сцилат

Мая & **Моте**

Опашати Истории

*На дъщеря ми Мерле.
Благодаря ти за песните!*
А.С.

Maja&Motte

Ach, du dicker Hund!

© 2013 Coppenrath Verlag GmbH & Co. KG,
Hafenweg 30, 48155 Münster

Alle Rechte vorbehalten, auch auszugsweise

Text: Antje Szillat

Dieses Werk wurde vermittelt durch die Literarische Agentur

Thomas Schlück GmbH, 30827 Garbsen

Illustrationen: Nina Dulleck

Lektorat: Jutta Knollmann

Satz: FSM Premedia GmbH & Co. KG

Мая и Моте

Опашати истории

© Издателство „Фюм“, 2016

Автор Антье Сцилат

Илюстрации Нина Дулек

Превод Мила Петрова

Редактор Албена Раленкова

ISBN 978-619-199-150-1

Антъе Сцилат

Мая
&
Моте

Опашати
Истории

Илюстрации Нина Дулек

Издателство „Фюм“

Ту-ту, Мая,

За пръв път ти пиша в хубаво, че на леля Ксения ѝ хрумна идеята да ни я подари, нали? Да, леля понякога си пада малко къку. Например това с мравките, които уж всъщност били хора, са си пълни бабини деветини. Но на тази Книга за кореспонденция (КК) направо не мога да ѝ се нарадвам.

Колко

Твоята най-добра и най-любима на света близначка Моте

П.С.: Днес Леон ме погледна, а аз никак не се изчервих. Е, добре деее, може би съвсем-съвсем мъничко...

П.П.С.: Видях едно страшно сладко куче в парка. Точно таква искам да си имам непременноооо... Подсмрък!

Ех, само да не беше глупавата алергия на тате към кучешки косми...

Мила Моте,

И аз имам невероятни новини. Бях при госпожа Пирели и я попитах дали мога да отида на прослушване при нея. Сърцето ми направо щеше да се пръсне, но тя просто кимна. Тооолкова се вълнувам! Разказах ѝ за песента си. Да, правилно прочете, осмелих се дори ТОВА да направя. Госпожа Пирели остана дълбоко впечатлена и каза: „О, момиче с превъзходен глас, което освен това пише и авторски песни – такава все още си нямаме в нашата музикално-театрална трупа.“

Представяш ли си? Направо ми иде да прегърна целия свят!

Небесно-чудни поздравя от твоята Мая

поздравя

Глава първа,

В която Мая спи с отворени очи, а господин Едам се вкъисва

Мая затаи гръх в очакване. После предпазливо надникна иззад тежката кадифена завеса.

СТРАШНА РАБОТА! Сърцето ѝ избарабани кратък туш – залата беше препълнена!

Очите на Мая се напълниха с радостни сълзи, когато забеляза на първия ред сестра си Моте, маман, тате, леля Ксения и дядо Руди. Моте се местеше постоянно на стола, както правеше винаги, когато бе ужасно развълнувана. Мая също се вълнуваше, но усещането беше неземно сладко като захарен памук.

Тя затвори очи, още веднъж си пое дълбоко въздух и пристъпи напред иззад завесата. През залата премина шепот.

Ръката ѝ леко трепереше, докато взимаше микрофона от стойката. За секунда Мая се уплаши, че и един тон няма да успее да изпее.

Но тогава погледът ѝ попадна върху Гидо Гаус. Най-добрият продуцент на мюзикъли

в целия свят си беше избрал място встрани от сцената и ѝ се усмихваше окуражително. Отведнъж Мая стана съвсем спокойна. Всичко ще бъде наред, каза си тя.

Кимна към диригента, който даде на музикантите си знак за начало.

Гласът на Мая звучеше сладко като мляко с мед и омайваше цялата публика. Всички я слушаха със стаен гръх, поемаха след нея към един различен свят, трогваха се от прекрасните текстове на песните ѝ и безупречното ѝ изпълнение.

Когато Мая допя песента, зрителите скокнаха от местата си и я аплодираха въодушевено. Само след миг вече я обграждаха безброй репортери и фотографи, които искаха да вземат интервю

от новата звезда на музикалния театър и да я снимат.

– Мая! – викаха те един през друг. – Мая! Мая! Погледни насам! Към моя обектив!

Ах, колко беше хубавооо!

– Мая! Мая Хуфнагел!

Без съмнение Мая чуваше собственото си име. Но гласът, който я викаше, никак не звучеше възторжено. Дори напротив.

– Я кажи, ти да не би да спиш с отворени очи? И то в моя час? – пенеше се господин Едам.

Мая подскочи и усети как – бум! – стана аленочервена.

Чак жива да я ожали човек! Само доприеди няколко секунди тя бе звезда в мюзикъл и всички се прехласваха по нея, а ето, че сега седи в стаята на четвърти „а“ клас и бе готова на всичко, само и само да успее да си събере мислите. И най-бегла представа нямаше какво изобщо можеше да я пита учителят и по математика със сирененото име.

За щастие, Моте и прошушна:

– Млечният бацил иска да знае колко е 18.(13:3).

Но когато изобщо те няма по математика, и това не помага.

– Аз, ами... – запъна се Мая, – идея си нямам.

Господин Едам я изгледа и се усмихна. Но

това не беше приятна усмивка. Устните му се разтегнаха в тънка линия, а кафявите му очи се свиха в тесни цепки. Той отлично знаеше, че Мая не може да реши задачата. Освен това сега всички гледаха в нея, така че главата и направо бръмна.

– О, това е уловка! Тази задача изобщо не може да се реши! – прошенна Моте и господин Едам хвърли предупредителен поглед в нейната посока. Въпреки всичко обаче с него бе удостоена не Моте, а Мая. Когато някое момиче страшно го бива в спорта, а по математика получава шестица след шестица, то спокойно може да се гържи и нахално от време на време.

– Капан! Клонка! Задача-уловка! – потвърди Моте тихо и госта гръзко се ухили на господин Едам. – Със сигурност е така!

Без коментар учителят им по математика отвори дневника и написа нещо в него. През оставащото време от часа той се гържа така, сякаш Мая се бе разтворила във въздуха. Едва когато звънецът би и учениците започнаха да излизат от класната стая един по един, той и махна да отиде при него до катедрата.

– Написах ти забележка в дневника.

Мая възмутено зяпна и ѝ се прииска да каже в очите на миризливия Едам колко несправедливо е това, но отново не ѝ достигна кураж. Нищо друго не ѝ оставаше, освен, почервеняла като мак, да кимне и да се измъкне от класната стая.

– На този му хлопа гърската – изсъска Моте до нея и преди Мая да се усети, тя вече я теглеше за ръкава обратно към учителската катедра – и сега ти ще му го кажеш – продължаваше да съска тя.

Мая пристъпяше нервно от крак на крак. В никакъв случай не можеше да каже такова нещо на някой учител. Това беше абсолютно невъобразимо!

– Още нещо ли има? – изръмжа господин Едам и се втренчи в Мая, като че ли беше някаква досадна муха, която пърха в кръг около кривия му нос.

– Не – прошепна Мая.

– Има, и още как! – намеси се Моте.

Господин Едам се засмя глухо.

– Забавно е, че точно вие двете никога не сте на едно мнение – подкачи ги той.

Моте сръчка Мая в ребрата:

– Хайде, кажи му го най-накрая!

– Е, чакам с нетърпение! – господин Едам развеселен барабанеше с пръсти по катедрата си.

Мая направи такава физиономия, сякаш някой ѝ разказваше ужасяващо страховити истории за духове в тъмното. Пое си дълбоко гъх и отвори уста. Но не можеше и гъх да каже.

Затова пък Моте взе, че се развихри:

– Това е абсолютно нечестно! – отсече тя. – И Вие самият го знаете отлично.

– Така, значи – повдигна едната си вежда господин Едам, – но затова пък си е съвсем в реда на нещата някой да грене в часа ми, така ли? И изобщо теб какво те засяга това, Шарлоте Хуфнагел?

Моте изсумтя и сложи ръце на кръста си:

– Аз съм говорителката на класа, така че когато с някого се отнасят несправедливо, това съвсем определено ме засяга. Наистина е подло от Ваша страна да пишете забележка на Мая в дневника. В крайна сметка тя нищо не е направила – просто не успя да реши тази задача-уловка.

От ужас господин Едам не можеше гъх да си поеме и този път Мая беше тази, която

загърпа Моте за ръкава. Тя бързо извлече сестра си от класната стая.

– Какво беше това? – тросна ѝ се Моте, но след това без възражения последва Мая към изхода.

Щом се озоваха във фоайето, Моте веднага се разкикоти:

– Миризливото сирене за малко да се пръсне. Видя ли как затрепери върхът на носа му?

На Мая обаче никак не ѝ беше до смях.

– И какво спечелихме с това? – попита тя с лек упрек в гласа. – Сега той вече сериозно се вкисна.

– Е, и? Все ми е едно. Ако винаги с всичко се примиряваш... – упорито скръсти ръце пред гърдите си Моте.

– Моте, човече, та този човек ни е учител! С учителя си човек не се държи така нагло – отвърна Мая.

– И защо пък не? – вирна брадичка Моте. – В крайна сметка той пръв изнагля.

Мая не знаеше как да отговори на това. Освен това и нямаше смисъл. Когато Моте вярваше, че е права, никой и нищо не можеше да я убеди в обратното.

Мая въздъхна, презгърна Моте през раменете и прошепна:

– Хайде да не се караме.

Моте ѝ се усмихна. Хвана със своето кутре кутрето на Мая и изрече тържествено:

– Юн пур дьо, дьо пур юн!

Това беше на френски и означаваше „една за двете, двете за едната“.

Мая също прошепна съкровена Моте-и-Мая-в-комбина-до-края мускетарска клетва.

И си тръгнаха за къщи. В парка срещнаха Яне Меринг и кафявия ѝ кокер шпаньол Кале.

Яне живееше в къщата срещу тях и ако не се броеше това, че говори тооолкова бързо, че на човек може свят да му се завие, беше много приятна студентка по медицина. По време на ваканциите между семестрите прекарваше по-голямата част от времето си в парка с Кале. Е, действително досега нито веднъж не бе успяла да различи Мая от Моте, но и това си бе съвсем разбираемо. Все пак те бяха еднояйчни близначки.

– Здравейте, Моте и Мая... или пък Мая и Моте... или обратното? – забърбори Яне и несигурно загледа ту едната, ту другата.

Моте се засмя:

– Здравей, Яне! Това е Мая – поясни тя, като посочи с лакът сестра си, която неловко пристъпваше от крак на крак и не изпускате Кале от очи.

Яне изпюфка и се ухили широко:

– Всеки път съм шах, като ви видя.

– Да, да, защото просто невероятно си приличаме – пошегува се Моте и намизна на Яне. – А ти какво точно правиш? – все пак пожела да се осведоми тя.

Яне с въздишка погледна към купчината пръчки в краката си:

– Опитвам се да науча Кале да носи пръчка.

– О, супер! – Моте веднага се запали. – Може ли и аз?

За разлика от нея Мая преглътна с мъка и много, ама много недоверчиво измери с поглед кафявия като сърна Кале. Само преди седмица той се втурна към нея и започна да скача отгоре ѝ с калните си лапи. След това дори се опита да оближе ръцете на Мая – бяк, колко гнусно! Оттогава тя предпочиташе да заобикаля отдалече този буен палавник.

– Маман със сигурност вече ни чака за обяд – опита се тя да отклони сестра си от намерението ѝ.

Но Моте вече бе оставила раницата си да се плъзне на земята, усмихваше се на Яне и тръпнеше в очакване.

– Уви, няма смисъл – промърмори Яне унило. – Ръката ми вече отмаля от хвърляне, но Кале просто не разбира от гума.

– Моте, аз ще тръгам – извиси глас Мая.

Моте не реагира. Наведе се за една от пръчките и подвикна:

– Кале, внимавай! – след това замахна и я хвърли. – Хайде, донеси пръчката!

Кале за кратко погледна след пръчката. След това обърна глава и се вторачи неразбиращо в Моте.

– Трябва да тичаш след пръчката – обясни Моте и клекна. – Хайде, донеси пръчката!

Но Кале не помръдваше от мястото си. Вместо това седна и сложи лявата си предна лапичка на коляното на Моте.

– О, тооолкова е сладък! – грейна от щастие Моте и загали Кале по главата.

До нея Яне въздъхна тежко:

– Казвам ти, той просто не разбира!

Въпреки това за Моте Кале бе направо невероятен. Когато притисна буза в топлата му козина, най-много от всичко ѝ се прииска той да е нейното куче.

Собствено куче! За това си мечтаеше Моте поне от сто години. За съжаление, напразно! Тъй като бащата на Моте имаше много тежка алергия към кучета, а Мая се ужасяваше от почти всичко на четири крака – освен от хамстера си Гуго Гаус.

Да, наистина беше странно човек да си мечтае за собствено куче. Но въпреки това

Моте се улавяше, че го прави отново и отново. Особено докато галеше меката козина на Кале, а той въодушевено ближеше ръцете ѝ.

– Кале те харесва – усмихна ѝ се Яне.

Моте отвърна на усмивката ѝ и по гърба ѝ заръси гъделичкащ гъждец от щастие.

